

**Nr 200.**

*Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning  
angående skatt för hundar; given Stockholms slott den 16  
mars 1923.*

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning angående skatt för hundar.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

**GUSTAF ADOLF.**

*F. V. Thorsson.*

## Fö r s l a g

till

### förordning angående skatt för hundar.

Häri genom förordnas som följer:

#### 1 §.

1 mom. För varje hund skall hundskatt årligen erläggas till kommunen; dock att skatteplikt icke föreligger för hund, som ej uppnått en ålder av tre månader, och ej heller för hundar, vilka av lapparna användas för renskötseln.

2 mom. Medel, som till kommunen inflyta i hundskatt, må för kommunens behov användas på sätt, som av kommunen bestämmes.

#### 2 §.

1 mom. Skatt för hund, för vilken ej enligt 1 § 1 mom. skattefrihet åtnjutes, skall erläggas till den kommun, där hunden stadigvarande innehaves.

2 mom. Har skatt för hund erlagts till en kommun, skall skatt för samma hund för det året ej erläggas till annan kommun, med mindre den årliga skattesatsen för hunden i den senare kommunen är högre än det belopp, som för året redan erlagts i skatt för hunden.

3 mom. Skatteplikt inom viss kommun förfaller, om hunden dör innan den tid gått till ända, då anmälningsplikt jämlikt 5 § senast kunnat fullgöras, eller skatteplikt inom den tid inträder till annan kommun.

Skatt skall ej erläggas, därest förhållande, som eljest skolat föranleda skatteplikt, inträder efter september månads utgång.

#### 3 §.

Skattskyldig för viss hund är den person, av vilken hunden stadigvarande innehaves, när skatteplikt inom kommunen för året inträder.

#### 4 §.

Skatten skall av kommunen bestämmas till ett för varje hund lika belopp, lägst fem högst trettio kronor för kalenderår.

För hund, som av förvaltande eller bevakaude personal vid skogsstaten underhålls i och för tjänsten, skall skatten alltid utgöra fem kronor.

I fall, som avses i 2 § 2 mom., skall eljest belöpande skatt minskas med vad den skattskyldige styrker hava för året erlagts i skatt för hunden till annan kommun.

## 5 §.

Under januari månad varje år skall skattskyldig till vederbörande kommunala uppbördsmyndighet skriftligen anmäla de hundar, för vilka skatteplikt vid ingången av året förelegat, med angivande tillika av hundarnas ras, ålder, kön och färg.

Inträder skatteplikt under löpande år, skall den skattskyldige inom trettio dagar därefter sådant på enahanda sätt anmäla.

## 6 §.

Vid anmälan, varom i 5 § förmäles, skall fogas belöpande skatt, så framt icke annan ordning för skattens erläggande blivit av kommunen bestämd.

Förfaller skatteplikt, på sätt i 2 § 3 mom. första stycket sägs, efter det skatt för hunden erlagts, skall skatten på anfordran återbetalas.

## 7 §.

1 mom. Över de hundar, som jämlikt 5 § anmäls till beskattning, skall föras särskilt för kalenderår löpande register (hundskatteregister) med uppgift tillika å de skattskyldiga.

Vederbörande polismyndighet äger, närhelst den sådant påkallar, taga del av hundskatteregistret.

2 mom. Å erlagd hundskatt skall lämnas kvitto, innehållande, såvitt möjligt, kortfattad uppgift för hundens identifiering, ävensom särskilt skattemärke. Sådant märke skall vara tillverkat av plåt och lagom stort att fästas vid vanligt hundhalsband. Märket skall vara försett med kommunens namn, vederbörande årtal samt hundens nummer i hundskatteregistret.

## 8 §.

Skattemärke, som i 7 § 2 mom. omförmäles, skall å halsband eller på annat lämpligt sätt vara anbragt å hunden; dock må undantag härifrån äga rum, när hunden står bunden eller hålles instängd, så ock då hunden nyttjas vid jakt, där fara föreligger för att hunden i gryt eller annorstädes kan hava men av den anordning, varå skattemärket är fäst.

## 9 §.

Den, som underlåter att fullgöra anmälningsskyldighet, vilken enligt 5 § åligger honom, böte tio kronor och erlägge dubbel hund-

skatt. Har skatteplikt för hund inom viss kommun under löpande år inträtt i fall, som avses i 2 § 2 mom., må dock ej till ansvar för underlåtenhet att fullgöra anmälningsskyldighet dömas, med mindre den skattskyldige av kommunen erhållit anmaning att fullgöra sådan skyldighet.

Söker någon genom oriktig uppgift undandraga sig skattskyldighet och är ej gärningen straffbar enligt allmän strafflag, vare straffet böter från och med tio till och med etthundra kronor, och skall dessutom gäldas dubbel hundskatt.

Den, som ej ställer sig till efterrättelse föreskriften i 8 §, straffas med böter, högst tjugu kronor.

Böter, som enligt denna förordning ådömas, tillfalla kronan.

Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

#### 10 §.

Åtal för förseelse mot denna förordning skall anhängiggöras vid polisdomstol, där särskild sådan är inrättad, men eljest hos poliskammare eller, där sådan ej finnes, vid allmän domstol i den ort, där förseelsen skett.

#### 11 §.

Hundskatt, som efter vederbörlig anmälan enligt 5 § eller domstols lagakraftäggande utslag är förfallen till betalning, må utmätas lika med kommunalutskylder.

Kommun äger bestämma, att hund, för vilken skatt, som på sätt nyss sagts är förfallen till betalning, ej erlägges, skall av kommunen omhändertagas och, därest skatten ej betalas inom viss bestämd tid efter från kommunen erhållen anmaning med underrättelse om påföljden, dödas.

#### 12 §.

I municipalsamhälle eller köping, som icke utgör egen kommun, skall hundskatten tillkomma municipalsamhället eller köpingen; skolandet därvid vad i denna förordning stadgas om kommun äga motsvarande tillämpning i fråga om municipalsamhället eller köpingen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1924. Genom förordningen upphäves kungörelsen den 1 juni 1877 (nr 17) angående skatt för hundar.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 16 mars 1923.*

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, SCHLYTER, ÖRNE.

---

Efter gemensam beredning med cheferna för social- och jordbruksdepartementen anför chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson:

Jag anhåller härefter att få för Kungl. Maj:t anmäla frågan om genomförande av förändrad lagstiftning beträffande skatt för hundar. Därvid tillåter jag mig att till en början lämna en kortfattad redogörelse för gällande bestämmelser i berörda ämne samt övergår därefter till behandling av de förslag om införande av obligatorisk skatt för hundar och andra ändringar av gällande bestämmelser om ifrågavarande beskattning, som tid efter annan framställts.

Redan i 1800 års bevillningsförordning förekom en särskild avgift för hundar, men denna upphävdes år 1810 för att genom 1812 års bevillningsförordning återupplivas. I 1815 års bevillningsförordning var emellertid hundskatten åter utesluten. I syfte att åstadkomma minskning i det alltför stora antalet av hundar, som utan något gagn underhölls och i synnerhet i huvudstaden åstadkommo allmän vantrevnad, beslöts vid 1859—60 års riksdag, att varje stad lika som varje församling på landet skulle äga att för längre eller kortare tid bestämma en årlig skatt, ej överstigande fem riksdaler riksmünt, som inom kommunen boende personer, vilka innehade hundar, skulle för varje sådant djur erlægga. Riksdagsbeslutet sanktionerades genom Kungl. Maj:ts kungörelse den 12 juli 1861.

Historik.

Sedan riksdagen i skrivelse den 10 mars 1877, jämte anmälan att det belopp, vartill den i kungörelsen den 12 juli 1861 omförmälda årliga skatt för hund högst finge uppgå, blivit av riksdagen förhöjt till femton kronor, tillika anhållit, att Kungl. Maj:t måtte, med bibehållande i övrigt

av dittills gällande grunder för ifrågavarande beskattning, utfärda förnyad författning i ämnet, utfärdade Kungl. Maj:t den 1 juni 1877 den kungörelse angående skatt för hundar, som ännu gäller. Enligt denna kungörelse må såväl i stad som å landet kommun icke allenast besluta, huruvida för hundar eller särskilda slag av dem skatt årligen bör utgöras, utan även bestämma beloppet av den skatt, dock ej överstigande femton kronor, som envar inom kommunens område boende person, vilken därstädes innehar hund, skall för sådant djur erlägga. Statens skogs- och jägeribetjante äro för de hundar, som de i och för sina tjänster underhålla, fria från beskattning. Fråga om de inflytande medlens användande för kommunens behov skall behandlas på enahanda sätt, som angående skattens bestämmande är förordnat. Hundskatt beräknas för helt kalenderår, där icke kommunen annorlunda vill förordna. Under januari månad varje år skall i kommun, där skatt för hundar blivit beslutad, innehavare av hund, för vilken skatt bör utgöras, skriftligen uppgiva, huru många hundar han innehar och under året vill behålla, samt av vad slag dessa äro. Blir någon senare under årets lopp innehavare av hund, för vilken skatt bör utgöras, åligger det honom att senast inom en månad därefter sådant på enahanda sätt anmäla. De uppgifter, vilka sålunda äro föreskrivna, skola avlämnas i stad till vederbörande uppborndsmyndighet och å landet till kommunalnämnden; och är den skattskyldige pliktig att vid samma tillfälle erlägga den belöpande skatten, så framt icke annan termin för dess gäldande blivit av kommunen bestämd. Försummar någon att på föreskrivet sätt till beskattning anmäla hund, som av honom innehaves, eller söker någon att medelst oriktig uppgift eller på annat sätt undandra sig den beskattning, han bör vidkännas, då skall den skyldige, jämte erläggande av dubbel hundskatt, böta från fem till tio kronor. Åtal för överträdelse av stadgandena i kungörelsen skall upptagas och avgöras i stad hos polisdomstol, där särskild sådan är inrättad, men i övrigt hos poliskammare och i stad, där sådan icke finnes, ävensom å landet vid allmän domstol. Skatten för hundar är lika utmätningsskill med kommunalutskylder.

**Förslag om  
införande av  
obligatorisk  
hundskatt.**

*Motion år  
1922.*

Under senaste tid hava från olika håll och ur skilda synpunkter krav framställts på införande av obligatorisk hundskatt. Dessutom hava även i övrigt vissa framställningar gjorts i syfte att åt hundskatten giva en större betydelse i den kommunala hushållningen.

I en år 1922 inom andra kammaren väckt motion, nr 49, föreslogs, att riksdagen skulle hos Kungl. Maj:t hemställa om utredning rörande lämpligheten av att för hela riket låta införa obligatorisk hund-

skatt till det belopp, som kunde anses lämpligt, att i första hand användas till gottgörande av genom hundar uppkommen skada. Såsom huvudmotiv framhölls i motionen den skada, hundar understundom åstadkomme genom dödande av får, fjäderfä m. m. I avgivet betänkande, nr 17, anförde emellertid bevillningsutskottet, att enligt utskottets mening motionären icke anfört tillräckliga skäl för begränsning av den självbestämningsrätt, som sedan gammalt på ifrågavarande område tillkomme kommunerna. Motionen vann icke heller riksdagens bifall.

Såsom ett led i strävandena att bekämpa vattuskräck bland husdjur har inom medicinalstyrelsen även upptagits spørgsmålet om införande av obligatorisk hundskatt. Sålunda har styrelsen i cirkulärskrivelse den 24 maj 1922 anmodat överståthållarämbetet och länsstyrelserna att yttra sig i fråga om kontrollen över inom riket befintliga hundar, vilken kontroll närmast ansetts böra genomföras i form av obligatorisk skattskyldighet och därmed förenad anmälningsplikt för hundar. Sedan länsstyrelsernas yttranden inkommit, avlät medicinalstyrelsen den 31 augusti 1922 framställning i ämnet till Kungl. Maj:t.

*Medicinalstyrelsens framställning den 31 augusti 1922.*

De av styrelsen från överståthållarämbetet och länsstyrelserna infordrade utlåtandena i ärendet, vilka icke alltid äro så formulerade, att en bestämd slutledning av dem kan dragas, giva vid handen, att tolv av dessa myndigheter i första hand förorda åtgärders vidtagande för införande av obligatorisk hundskatt, under det att åtta ansett, att stadgande för hundägare att anmäla innehav av hund borde vara tillräckligt, och fem icke gjort något direkt uttalande.

Beträffande den omständighet, som närmast föranlett medicinalstyrelsens ifrågavarande framställning, eller vattuskräckens avsevärda utbredning i olika länder under senaste tid, har styrelsen i sin förevarande framställning anført följande:

»I den underdåniga skrivelse, medicinalstyrelsen den 4 sistlidne juli avlät till Eders Kungl. Maj:t med hemställan om bemyndigande att vidtaga åtgärder till bekämpande av vattuskräck bland husdjur, därest sjukdomen skulle uppträda i vårt land, framhöll styrelsen, bland annat, att vattuskräck hos hundar, som i vissa trakter av Finland brukar förekomma med sporadiska fall, under den sista tiden därstädes vunnit avsevärd spridning, i vilket avseende styrelsen anförde, att ett hundratals socknar i detta land av de finska myndigheterna förklarats smittade av nämnda sjukdom.

Vattuskräcken, som sedan många år tillbaka varit stationär i ett flertal länder, har på senare tider antagit avsevärd utbredning i dessa. Från svensk sida är för närvarande ett stort antal europeiska och utomeuropeiska länder smittade av sjukdomen i fråga och bland de förstnämnda följande områden, nämligen: Finland, europeiska Rådsryssland, Estland, Lettland, Litauen, Polen,

Tyska riket, Danzig och Memel med omgivningar, de av de allierade makterna besatta Rhenprovinserna, Saarbäckenet, förutvarande omröstningszoonen av Slesvig-Holstein, Storbritannien, Nederländerna, Belgien, Frankrike, republiken Österrike, Tjecko-Slovakien, Ungern, Serbo-Kroato-Slovenska konungariket, Rumänien, Spanien, Portugal, Italien samt Balkanhalvön öster om floden Maritza och söder om staden Tirnovo.

Erfarenheten med avseende på nämnda sjukdoms bekämpande har givit vid handen, att det nästan aldrig lyckats utrota sjukdomen, om den inom ett land uppträtt med ett flertal fall, och att det för den skull är av synnerligen stor vikt dels att förekomma densammas införande dels att redan de första fallen kunna uppdagas och de mest effektiva åtgärder mot desamma vidtagas.

De svårigheter, som uppstå vid sjukdomens bekämpande, äro väsentligen beroende på densammas natur. I ett visst stadium av sjukdomen bliva hundarna nämligen liksom vilda, irra planlöst ikring, bita omkring sig och nedsmitta alla levande väsen, de kunna komma över, o. s. v. Med anledning härav är det naturligtvis angeläget, att man, redan innan utbrott av sjukdomen förekommer inom ett land, vidtager sådana kontrollåtgärder, att man kan vinna största möjliga kännedom om hundarnas egentliga hemort.»

Vidkommande frågan om införande av obligatorisk hundskatt i syfte att erhålla kontroll över hundarna har medicinalstyrelsen, efter erinran hurusom det nu vore överlåtet åt varje kommun att bestämma, om hundskatt skulle uttagas eller icke, vidare anfört i huvudsak följande.

Den förebragta utredningen gäve vid handen, att hundskatt utginge i ett mycket stort antal kommuner. Det ville därför synas, som om verkligt bärande skäl, varför dylik skatt ej skulle kunna uttagas i samtliga kommuner, ej förefunnnes. De av styrelsen från länsstyrelserna infordrade utlåtandena i ärendet gäve också vid handen, att ett verksamt bekämpande av vattuskräcken, därest den skulle yppa sig inom riket, icke kunde ske, om ej en noggrann kontroll över antalet hundar inom riket samt dessas ägare och hemvist funnes genomförd. Det enda effektiva medlet att ernå en sådan kontroll vore enligt styrelsens bestämda mening införandet av obligatorisk hundskatt i rikets samtliga kommuner. Anordnandet av en sådan torde icke heller stöta på några oövervinneliga svårigheter, då dylik skatt syntes vara införd i det ojämförligt största antalet kommuner i riket. Det vore emellertid icke enbart allmänt hygieniska och veterinärhygieniska skäl, som betingade en sådan åtgärd. De skäl av annat slag, som dels i motion vid 1922 års riksdag dels ock av de s. k. jaktsakkunniga anförts till förmån för obligatorisk beskattning av hundar, syntes nämligen styrelsen även värda allt beaktande. Genom införande av obligatorisk hundskatt skulle ock den fördelen vinnas, att vederbörande kommun, åt vilken torde böra anförtras att hava tillsynen över eventuella föreskrifters efterlevnad, bereddes en inkomst till bestridande av de med kontrollen förenade kostnader, något som ej bleve fallet, därest enbart anmälningskyldighet stadgades. För övrigt skulle den obligatoriska beskattningen antagligen även medföra den fördelen, att hundarnas antal något minskades.



I anledning av medicinalstyrelsens ifrågavarande framställning hava utlåtanden inhämtats från Svenska stadsförbundet och Svenska landskommunernas förbund. Svenska stadsförbundet har därvid, bland annat, anfört, att hundskattens syfte numera främst torde vara att hålla hundarnas antal inom skäliga gränser samt främja allmänna ordnings- och hälsovårdsintressen, och att i medicinalstyrelsens framställning skatten betraktades helt och hållet såsom ett prohibitivt medel i hälsovårdens tjänst jämväl i så måtto, att dess avkastning påräknades såsom disponibelt tillskott för ordnande av kommunernas beredskap emot smittofara genom hundar, varför det förefölle riktigast, att skattens upptagande över hela linjen lämnades åt de primära hälsovårdssambällandena. Beträffande den närmare utformningen av bestämmelserna om obligatorisk hundskatt har stadsförbundet uttalat vissa önskemål, till vilka jag senare torde få tillfälle att återkomma.

*Utlåtande av Svenska stadsförbundet.*

Svenska landskommunernas förbund har till en början meddelat resultatet av en av förbundet verkställd undersökning, i vilken utsträckning landskommunerna hittills begagnat sig av sin rättighet att införa hundskatt. Undersökningen, som avsett år 1918, har givits vid handen, att av landets 2,375 landskommuner tillhoppa 1,671 infört skatt å hundar. Det beräknade antalet beskattade hundar i dessa kommuner uppgick enligt undersökningen till 79,729. För egen del har styrelsen uttalat, att, om det av hänsyn till smittofara genom hundar kunde anses nödigt att göra hundskatten obligatorisk för hela riket, det från landskommunernas sida icke kunde vara något att häremot invända, men att skatten i så fall fortfarande borde vara en kommunalskatt och dess medel tillkomma den kommunala primärkommunen.

*Utlåtande av Svenska landskommunernas förbund.*

Jämväl de enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 1 oktober 1915 och den 3 juli 1916 inom jordbruksdepartementet tillkallade s. k. jakt-sakkunniga hava upptagit frågan om införande av obligatorisk hundskatt. I sitt den 15 maj 1922 avgivna betänkande II hava de sakkunniga å sid. 291—296 yttrat sig angående åtgärder mot löst kringströvande hundar. De sakkunniga hava därvid till en början erinrat om de i 19 § jaktlagen förekommande bestämmelser till hindrande av skadegörelse genom fritt kringströvande hundar. I första stycket av nämnda paragraf stadgas, att, om hund, som jagar eller ofredar villebråd, löper lös i mark, där villebråd finnes, under tiden från och med den 16 mars till och med den 15 augusti, skall hundens ägare eller innehavare böta från och med 5 till och med 20 kronor, och är han tillika skyldig ersätta jakträttsinnehavaren skada, som därigenom må anses hava skett å ville-

*Bihang till riksdagens protokoll 1923. 1 saml. 162 häft. (Nr 200.)*

*Förslag av de s. k. jakt-sakkunniga.*

brådet. Sker det å annan tid, vare hundens ägare eller innehavare ändock skyldig utgiva ersättning enligt vad nyss sagts. Vidare äger enligt andra stycket i paragrafen jakträttsinnehavaren eller hans folk rätt att upptaga hund, som löper lös i mark, där villebråd finnes, om hunden är sådan, att det kan antagas, att den jagar eller ofredar villebråd.

Berörda bestämmelser i jaktlagen — yttra de sakkunniga — syntes icke hava medfört åsyftad verkan, enär från snart sagt alla delar av landet förspordes starka klagomål över den skada, som kringströvande hundar förorsakade. En förfrågan, som de sakkunniga i ämnet utsänt till samtliga jägmästare, gäve också vid handen, att inom 76 revir skadan betecknats såsom avsevärd eller mycket betydande. Inom 32 revir angäves den som mindre, och endast inom 20 av de revir, från vilka svar ingått, upptoges den såsom obetydlig eller ingen. Beträffande dessa sistnämnda 20 revir vore emellertid att märka, att icke mindre än 15 av dem vore belägna inom glest befolkade trakter i Norrland. Det villebråd, som företrädesvis och överallt tycktes vara utsatt för de kringdrivande hundarnas skadegörelse, vore ruvande skogs- och fälthöns, deras ägg och ungar samt dräktiga harhonor och späda harungar. Från vissa revir hade dessutom uppgivits, att lösa hundar oroade och bortdreve älgarna från deras stånd samt ihjälbeta älgkalvar och gjorde skada bland rådjuren. Härförutom förorsakade hundarna helt säkert en icke ringa skada å en mängd på marken häckande smärre fåglar. Slutligen anställde hundarna inom vissa trakter betydande skadegörelse på betande husdjur, företrädesvis får. Det vore förnämligast av sistnämnda anledning, som riksdagen år 1920 hos Kungl. Maj:t hemställt om skärpning i bestämmelserna angående okynneshund.

I fråga om åtgärder till förekommande av de kringdrivande hundarnas skadegörelse å viltet, hava de sakkunniga erinrat, att orsaken till nämnda skadegörelse i första hand vore att söka i den bristande vård och tillsyn, som många hundägare låte komma sig till last. De sakkunniga hava anført, att tillsynen visserligen ofta försvårades genom att såsom gårdshundar o. d. i stor utsträckning användes med stövar eller hönshundras mer eller mindre uppblandade djur, vilka, då de lämnades åt sig själva, på grund av sin medfödda jaktinstinkt dreve omkring i skog och mark samt oroade djurlivet och anfölle snart sagt alla djur, som de kunde komma åt. Denna omständighet torde emellertid böra snarare uppmana till större försiktighet än leda till nedsättning av påföljderna av försummelse att taga vård om hundarna, vadan en skärpning i nuvarande bestämmelser syntes främst böra rikta sig mot hundinnehavarna till förekommande av vårdslöshet från deras sida.

I överensstämmelse med sin sålunda angivna uppfattning hava de sakkunniga övervägt dels införande av en obligatorisk hundskatt och dels en förhöjning av de i 19 § jaktlagen bestämda böter för innehavare av hund, som driver lös i mark och skog. Vad beträffar frågan om obligatorisk hundskatt, hava de sakkunniga anfört, bland annat, följande:

»Det stora flertalet av de jägmästare, som yttrat sig i frågan, förordade införandet av en obligatorisk och, utöver de belopp som nu utgå, i allmänhet förhöjd hundskatt, under framhållande att därigenom hundarnas antal och säkerligen därmed också skadegörelsen avsevärt skulle minskas. Ehuru med viss tvekan hava jämväl de sakkunniga ansett sig böra förordade en dylik åtgärd. Visserligen synes med visst fog kunna sägas, att en obligatorisk hundskatt ur nu förevarande synpunkt drabbar orättvist, i det alla hundägare, även de som taga god vård om sina djur, ävensom många mindre bemedlade, för vilka hunden utgör en synnerligen värdefull hjälp vid hemmets eller tamdjurens bevakning, åläggas denna utgift. Häremot synes emellertid kunna invändas, att en dylik skatt otvivelaktigt tjänar att hålla nere hundantalet utan att, så framt den ej uppdrives allt för högt, innebära alltför stor olägenhet för den, som allenast vill hålla någon enstaka hund. Från en föreskrift om obligatorisk hundskatt böra emellertid undantagas lapparnas vid renskötseln använda hundar samt skogsstatspersonalens tjänstehundar. Att utsträcka undantaget än längre, exempelvis även till andra vallhundar, torde med hänsyn till kontrollen vara omöjligt och även i övrigt icke i samma mån påkallat som då det gäller de nomadiserande lapparna, vilka för sitt uppehälle äro hänvisade uteslutande till renskötseln samt för varje renhjords bevakning behöva ett flertal hundar.

Såsom lämplig skala för hundskattens belopp hava de sakkunniga föreslagit 5—30 kronor.

---

I syfte att öka kontrollen över lösa hundar och därmed också möjligheten att avgöra vem en hund tillhör hava de sakkunniga slutligen föreslagit, att — i likhet med vad som enligt renbeteslagen föreskrivits beträffande de bofastas i lagen avsedda hundar under tider, då lappar med renar uppehålla sig i trakten — å hund skall vara fästad uppgift rörande innehavarens namn och hemort. Hunden bör jämväl vara försedd med märke, utvisande att hundskatt för året erlagts.»

I anslutning till sin sålunda uttalade uppfattning hava de sakkunniga framlagt förslag till kungörelse angående skatt för hundar. Förslaget bygger i allt väsentligt på 1877 års kungörelse i ämnet.

Härjämte hava de sakkunniga föreslagit, att de i 19 § jaktlagen stadgade böter skulle sättas till lägst 10 kronor och kunna höjas till 100 kronor. Vid detta förslag behöver jag icke i detta sammanhang vidare uppehålla mig.

De sakkunniga hava jämväl övervägt andra förslag till förekommande av skada genom kringdrivande hundar, nämligen dels angående rätt för jakträttsinnehavaren eller hans folk att döda hund, som upprepade

gångerna anträffats lös å hans jaktmark, dels ock om införande av skyldighet för hundinnehavare att hava hund bunden eller instängd i hundgård under villebrådets fortplantningstid samt senare under det ungarna växte upp. Emellertid hava de sakkunniga av anförda skäl funnit sig icke böra framlägga några förslag till åtgärder i angivna riktningar.

Utlåtande av  
domänstyrelsen.

Över jaktsakkunnigas förslag i fråga om införande av obligatorisk skatt för hundar har domänstyrelsen den 27 februari 1923 avgivit inforordrat utlåtande. Styrelsen har därvid till en början lämnat en sammanfattning av vad en del länsstyrelser m. fl. myndigheter i angivna utlåtanden över sakkunnigas betänkande II yttrat beträffande denna del av de sakkunnigas förslag. Jag anhåller att till en början få återgiva denna sammanfattning.

*Landstinget i Uppsala län* tillstyrker förslaget under framhållande, att detsamma med hänsyn till villebrådets fredande torde vara ett av de viktigaste av dem, som av de sakkunniga avlämnats. Hushållningssällskapets förvaltningsutskott i samma län ansluter sig jämväl till förslaget under erinran, att detsamma ej synes innefatta hinder för kommunen att bestämma skatten till olika belopp för olika slag av hundar.

*Länsstyrelsen i Stockholms län* avstyrker förslaget om obligatorisk hundskatt. Då enligt vad de sakkunniga framhållit, hundskatt torde vara införd i de flesta kommuner, vore en bestämmelse om obligatorisk hundskatt icke av nämnvärd betydelse för minskande av den skadegörelse, som vållades av kringströvande hundar, eller för åstadkommande av att hundägare bättre toge hand om sina hundar. Däremot spelade skattens storlek viss roll för minskande av antalet hundar och därmed följande minskad skadegörelse. Länsstyrelsen ville för den skull hemställa om sådan ändring av nu gällande bestämmelser att, där hundskatt bestämdes, densamma skulle utgöra minst fem och högst trettio kronor.

*Länsstyrelsen i Östergötlands län* har biträtt förslaget, men ansett, att skatteskalen borde höjas till minst tio och högst femtio kronor, om något verkligt resultat skulle vinnas. Hushållningssällskapets i samma län förvaltningsutskott, som jämväl tillstyrkt förslaget, har dock framhållit, att något vägande skäl för gällande och även nu föreslagna befrielse för skogsstatens tjänstemän att erlægga hundskatt icke föreläge. Likaväl kunde påfordras frihet från erläggande av skatt för vallhundar i allmänhet och för hundar, som till skydd hölles på avsides från grannar belägna platser.

Under det att *länsstyrelsen i Jönköpings län* och hushållningssällskapets i länet förvaltningsutskott förordat förslaget och därjämte uttalat, att det kunde ifrågasättas, om ej minimiavgiften borde sättas till tio kronor, har länets landsting ansett sig icke kunna biträda förslaget om införande av obligatorisk hundskatt.

*Länsstyrelsen i Gottlands län* tillstyrker förslaget under erinran, att detsamma möjliggjorde en även ur andra synpunkter än jaktvårdens särdeles önskvärd kontroll över hundarna i riket.

*Länsstyrelsen i Malmöhus län*, som i övrigt tillstyrkt förslaget, har hemställt om sådant tillägg, att skatt icke behöfve utgöras för valpar under viss ålder, födda av hund, för vilken skatt erlagts, och under förutsättning, att valparna under hela tiden innehades av den ursprungliga ägaren.

*Hushållningssällskapet i Göteborg och Bohus län* förvaltningsutskott har ej haft annan erinran mot förslaget än att den föreslagna skattefriheten för skogsstatspersonalens hundar icke syntes böra medgivas.

*Länsstyrelsen i Skaraborgs län* har framhållit, att, då hundskatt icke vore bestämd allestädes inom länets kommuner och, där sådan utginge, densamma i allmänhet vore satt till lågt belopp, inom länet funnes löst kringströvande hundar i riklig mängd. Det vore för den skull synnerligen angeläget, att bestämmelse om obligatorisk hundskatt infördes; det föreslagna skatteminimibeloppet fem kronor syntes dock väl lågt och vore önskvärt, att detta höjdes till tio kronor. Jägare, för vilka framstode vikten av det vildas fortbestånd, hade säkerligen intet att erinra mot förhöjd skatt. För innehavare av vakt- och vallhundar vore en måttlig höjning ej heller av större betydelse, varjämte sådan höjning beträffande enbart lyx- och sällskapshundar vore lämplig. Även landstinget inom länet har tillstyrkt förslaget.

*Länsstyrelsen i Västmanlands län* har i likhet med hushållningssällskapet i länet förvaltningsutskott ifrågasatt, att skattebeloppet borde sättas till minst femton kronor, varjämte förvaltningsutskottet ansett, att det borde kunna höjas intill femtio kronor. Med hänsyn till penningvärdets fall vore sådan skattesats ej för hög för att bestämmelserna skulle bliva tillräckligt effektiva. Enligt utskottets förmenande saknade i städerna hundar existensberättigande och torde en hel del kommuner komma att, om obligatorisk hundskatt infördes, helt visst bestämma sig för minimibeloppet, innan de lärt sig inse olägenheten av ett större antal hundar. Under år 1918 hade hundskatten i genomsnitt uppgått till inom länets städer 15 kronor och inom landsbygden 7 kronor 30 öre för hund; sedermera hade dock skatten höjts inom flera landskommuner.

*Länsstyrelsen i Gävleborgs län* har framhållit, att av förslagets genomförande vunnes en, även ur andra synpunkter än jaktvärdens, synnerligen önskvärd kontroll över hundarna i riket. Hushållningssällskapet inom länet förvaltningsutskott har även tillstyrkt förslaget, dock med den ändring, att skattefrihet för skogsstatens personal icke borde medgivas. Utskottet har jämväl ansett, att viss ändring av § 7 vore erforderlig. De däri stadgade böterna för försummelse att anmäla innehav av hund eller att erlægga skatt syntes vara väl dryga, synnerligast då ingen skillnad gjorts mellan personer, som av ena eller andra orsaken varit förhindrade att på bestämd tid anmäla hund eller för sådan erlægga skatt, och dem som uppenbart sökt bryta mot bestämmelserna.

*Länsstyrelsen i Västerbottens län* har velat ifrågasätta sådan bestämmelse, att kommunalmyndighet skulle vara berättigad medgiva befrielse från skatt för hund, som till vakt och skydd hålles av å enstaka gårdar i öde skogar boende personer. Om sådan bestämmelse kunde stadgas, ansåge länsstyrelsen sig kunna tillstyrka minimiskattens höjande till tio kronor. Hushållningssällskapet inom länet förvaltningsutskott har jämväl föreslagit förenämnda skattefrihet för hund i avlägset belägen enstaka gård. Länets landsting har ansett,

att minimiskatten borde höjas till tio kronor, varjämte landstinget i likhet med länsstyrelsen avstyrkt skattefrihet för hund, som innehades av skogsstatstjänsteman.

*Lantbruksstyrelsen* har ifrågasatt, huruvida ej befogenhet borde lämnas åt kommunal myndighet att åsätta annan än lapp tillhörig vallhund, som vid beteskreaturens betesgång regelbundet användes för vakttjänst, och eljest hölles bunden vid eller i ladugård, lägre skatt än annan hund, eller att eventuellt befria ägare av sådan vallhund från erläggande av skatt för dylikt djur.

*Svenska jägarförbundet* har ansett, att skatte- och böteskalan borde ställas i bättre förhållande till varandra. Redan med nu gällande bestämmelser förekomme, att personer, som visste med sig, att de saknade tillgångar, vilka kunde tagas i mät för skatten, föredroge att betala de låga böter, som plägade ådömas, framför att erlægga skatten. Det syntes förbundet som om böteskalan borde höjas något, under det att å andra sidan skatten kunde bestämmas till lägst tio och högst tjugu kronor.

För egen del har domänstyrelsen anfört, bland annat, följande:

»Det har sedan länge varit erkänt, att ett av de största hindren för framgången av utövad jaktvård låge i svårigheten att på effektivt sätt kunna freda respektive jaktområden från den skadegörelse, som genom löst kringströvande hundar vållas å vildnaden. Såväl i 1864 års jaktstadga som ock än mer i nu gällande författningar ha givits bestämmelser i avsikt att lämna jakträttsinnehavaren medel i sina händer att söka skydda sig mot dylik skadegörelse.

Förenämnda bestämmelser synas dock i allmänhet icke hava varit tillräckligt effektiva för åsyftad minskning i det stora antal hundar, som utan tillsyn kringströva i markerna och därvid göra avsevärd skada å det vilda. Orsakerna härtill torde kunna sökas, bland annat, i svårigheten dels att kunna identifiera hund, som setts löpa lös i marken, dels att upptaga en främmande hund. Bötes- och lösenbeloppen torde ock vara väl låga.

Gällande bestämmelser angående hundskatt synas ej heller i större mån hava bidragit till avsett ändamål, eller att åstadkomma skälig begränsning i hundarnas antal, särskilt då dels inom flera kommuner ingen dylik skatt införts, dels skatten, där densamma bestämts, ofta utgår med så lågt belopp, att endast ett fåtal funnit sig därav förhindrade att hålla hund.

Någon uppgift över det antal hundar, som finnes inom riket, lärer för närvarande icke kunna erhållas, men det torde kunna antagas, att antalet under senare tider snarare ökat än minskat. För såväl vildnaden som ock för vissa tamdjur, synnerligast får, är detta förhållande så mycket betänkligare, som flertalet på landsbygden hållna hundar numera torde utgöras av eller äro mer eller mindre uppblandade avkomlingar av hundar utav speciella jakt-hundsraser, såsom stövare och fågelhundar, vilka, då de icke lämnas nödig tillsyn, äro de för vildnaden och, beträffande hund av stövarras, även för tamdjuren mest skadegörande.

Med hänsyn härtill och då i övrigt även ur andra synpunkter viss kon-

troll över inom riket befintliga hundar, dessas fördelning å skilda orter och i olika slag, torde vara önskvärd, anser sig styrelsen böra tillstyrka införandet av obligatorisk hundskatt.»

Av den nu lämnade redogörelsen framgår, att kravet på införande av obligatorisk skatt för hundar framkommit från flera håll och med olika utgångspunkter. Motionären vid 1922 års riksdag ansåg en dylik skatt motiverad av den skada, som hundar åstadkomme bland de smärre tamdjuren, och syftet med skatten skulle förnämligast vara att bereda tillgång för utbetalande av ersättning till den, som bleve lidande genom inträffad sådan skada. Medicinalstyrelsens skäl för införande av obligatorisk hundskatt ligga däremot på hygienens och hälsovårdens områden. Närmast har det för styrelsen gällt att erhålla nödig kontroll å förefintliga hundar för att lättare kunna bekämpa eventuellt uppträdande vattuskräck. Slutligen hava jaktsakkunniga med hänsyn till jaktvårdens intressen föreslagit införande av obligatorisk hundskatt och därmed förenad kontroll å hundarna.

Bland de myndigheter, som avgivit yttranden i fråga om införande av obligatorisk hundskatt, synes den meningen vara allmän, att en dylik beskattning skulle vara till stort gagn. I de fall, där obligatorisk beskattning av hundar icke tillstyrkts, har anledningen härtill varit, att i viss trakt behov av sådan beskattning icke förefunnes, vare sig nu detta berott på att hundskatt redan varit av kommunerna allmänt genomförd eller på andra lokala förhållanden.

Med den betydande olikhet, som äger rum i fråga om sättet för användningen av hunden såsom husdjur, är det helt naturligt, att olika synpunkter kunna läggas på problemet om hundarnas beskattning. Vid skilda användningssätt och för olika slag av hundar ävensom med hänsyn till växlande lokala förhållanden ter sig spörsmålet i viss mån olika. Hundar, vilka hava sin huvudsakliga eller enda användning såsom sällskapshundar, äro väl i regel icke till sådant förfång för allmänheten, för husdjur eller villebråd, att ur den synpunkten vare sig kontroll över hundarna eller begränsning av deras antal kan vara tillräckligt motiverad. I fråga om denna kategori framträder emellertid en annan synpunkt, i det att dylika hundar i allmänhet hava karaktären av lyx, vilken bör göras till föremål för regelmässig beskattning. En annan grupp äro de mer eller mindre utpräglade jakthundarna, vilka, särskilt om de tillåtas ströva omkring utan tillsyn, ofta bedriva mycket ofog och åstadkomma betydande skada bland mindre tamdjur och å villebrådet. Av dessa orsaker torde en beskattning med ty åtföljande kontroll här vara fullt på sin plats. Syftet med beskattningen skulle

därvid huvudsakligen vara att begränsa antalet löst kringdrivande hundar. En beskattning i förening med kontroll skulle givetvis begränsa förekomsten av sådana hundar. I vissa fall hava hundar användning huvudsakligen såsom gårdvarar, vakt- eller vallhundar eller för andra nyttiga ändamål. En beskattning av hundarna torde väl i dylika fall te sig mindre väl motiverad, om man blott ser beskattningen såsom ett medel att begränsa hundarnas antal. Men den skulle otvivelaktigt bidra till att införa bättre tillsyn och kontroll även över dessa hundar. Slutligen ställer sig frågan om hundbeskattningen olika i trakter med gles befolkning och i orter med mera sammanträngd bebyggelse. I de senare, alltså förnämligast i städer men även i köpingar och municipalsamhällen, gör sig behovet av kontroll och begränsning av hundarnas antal starkare gällande än i de förra. Detta visar sig också däri, att landets samtliga städer redan med nu gällande bestämmelser infört hundskatt.

Om sålunda skälen för en hundbeskattning framstå med olika styrka allt efter växlande förhållanden, synes man emellertid icke kunna förneka, att under alla omständigheter behovet av en ordnad kontroll över hundarna förefinnes. Detta har av medicinalstyrelsen särskilt betonats men synes kunna göras gällande även från andra synpunkter än de av medicinalstyrelsen företrädde. Redan på grund av kostnaderna för denna kontroll bör densamma förenas med åtminstone någon skatt å hundarna. Därtill kommer, att samhällenas kostnader för renhållning och hygien påverkas av förekomsten utav hundar. Jag vill ock erinra, att de i samband med beskattningen stående kontrollanordningarna äro ägnade att bättre komma till rätta med s. k. okyunes-hund och sådan hund, som tillåtes ströva omkring å annans jaktmark och där anställa skadegörelse.

Nu anförda omständigheter utgöra enligt min mening fullgiltiga skäl för införande av en allmän beskattning av hundar. Det skulle därefter icke ankomma på vederbörande kommuner att bestämma, huruvida hundskatt skulle utgöras, utan det skulle i själva författningen stadgas, att sådan skatt skulle utgå i alla kommuner. Liksom nu torde emellertid skattens belopp få av kommunerna fritt bestämmas inom vissa gränser. Härigenom skulle möjlighet beredas att låta skatten anpassas efter olika lokala förhållanden. Till frågan om skattens belopp anholder jag att i det följande få återkomma.

Den obligatoriska hundbeskattning, som jag alltså funnit mig böra tillstyrka, torde böra i allt väsentligt utformas på samma sätt som den nuvarande fakultativa beskattningen. Denna är såsom beskattning



så tillvida egenartad, att de vanliga skattemyndigheterna icke därmed taga någon befattning. Beskattningen grundar sig på anmälan av hundinnehavaren, och efter sådan anmälan är skatten lika utmätningstill med kommunalutskylder. Tvister om beloppet torde icke behöva förekomma. Försummar innehavare av hund att göra i författningen stadgad anmälan, följer åtal vid domstol, vilken har att såsom påföljd av försummelsen ålägga vederbörande dubbel hundskatt jämte böter. Den sålunda gällande ordningen, som möjliggjorts genom skatteformens enkelhet, torde böra i huvudsak bibehållas.

Den nuvarande hundskatten tillfaller helt och hållet den kommun, inom vilken den skattskyldige är boende. Nu föreliggande förslag avser icke att häri göra någon principiell ändring. Endast en modifikation till förmån för municipalsamhällena kommer jag i det följande att föreslå.

På sätt jag redan omförmält, hava jaktsakkunniga framlagt ett i huvudsaklig anslutning till nuvarande författning i ämnet utarbetat förslag till kungörelse angående skatt för hundar. Domänstyrelsen och även medicinalstyrelsen hava emellertid föreslagit mer eller mindre omfattande ändringar i vissa av kungörelsens paragrafer. Det har synt mig lämpligt att, i samband med att skatten göres obligatorisk och till beloppet höjes, den nuvarande författningen undergår ytterligare omarbetning i förtydligande och kompletterande syfte; och torde författningen böra erhålla karaktär av förordning. Jag anhåller nu att få redogöra för de särskilda paragraferna i ett inom finansdepartementet utarbetat författningsförslag i ämnet. För jämförelse torde jaktsakkunnigas förslag till kungörelse få såsom bilaga fogas till statsrådsprotokollet.

Författnings-  
förslaget.

## 1 §.

I förordningens 1 § hava intagits de konstitutiva bestämmelserna om att hundskatt skall till kommunen erläggas för varje hund, allenast med vissa angivna undantag, samt om hundskattens karaktär av tillgång för kommunen att för dess behov användas på sätt, som av kommunen bestämmas.

Vad angår frågan om undantag från regeln, att hundskatt skall erläggas för varje hund, vill jag erinra, att enligt den nuvarande författningen i ämnet statens skogs- och jägeribetjänte äro befriade från skatt för hundar, som av dem underhållas i och för tjänsten. Denna

skattefrihet har i jaktsakkunnigas förslag bibehållits, och dessutom hava de sakkunniga föreslagit skattefrihet för de hundar, vilka av lapparna användas för renskötseln.

Såsom framgår av den föregående redogörelsen för de yttranden, vilka avgivits över sakkunnigas förslag, hava vissa myndigheter m. fl. ansett, att skattefrihet för de hundar, vilka den förvaltande och bevakande personalen vid skogsstaten i och för sin tjänst underhölle, icke borde stadgas, då några bärande skäl härför icke kunnat anföras. Dylik bestämmelse har därjämte ansetts kunna komma att medföra meningskiljaktigheter och tvister beträffande frågan, vilka hundar skulle anses underhållna i och för vederbörandes tjänst.

I detta avseende har domänstyrelsen anfört följande:

»Det enda officiella organet för jaktvården inom riket är domänstyrelsen med dess underlydande personal. Enligt gällande instruktion för domänverket åligger, bland annat, domänstyrelsen att verka för en ändamålsenlig jaktvård i riket, samt skogsstatens personal att med iakttagande av de rörande rätt till jakt meddelade föreskrifter, i den omfattning, som lämligen påfordras för det nyttiga villebrådet skyddande, efterhålla för detsamma skadliga djur, ävensom att i övrigt främja en ändamålsenlig jaktvård. För fullgörande av skogsstatspersonalens sålunda stadgade tjänsteplikt är densamma i regeln hänvisad till att använda sig av hund, såväl då det gäller att i påfordrig omfattning efterhålla för det nyttiga villebrådet skadliga djur som ock då i jaktvårdande syfte nödig beskattning eller viss gallring av stammen utav nyttigt vilt anses böra ske. Nämnda beskattning eller utgallring kan jämväl av domänstyrelsen uppdragas åt tjänsteman, därest å kronopark eller annan statsskog stammen av älg, hjort eller rådjur så förökad sig, att densamma bland annat till förekommande av olägenhet eller hinder för skogsskötseln bör minskas. De hundar, som för skogsstatstjänstemännen kunna anses erforderliga för deras tjänster, utgöras sålunda av jakthundar utav skilda slag, exempelvis stövare och därmed besläktade drivande hundar, taxar eller terriers för vissa 'skadliga' djurs utdrivande ur gryt eller lya, fågelhundar, såväl stående som skällande, vilka, tillika med hundar av vissa andra raser, därjämte med fördel kunna användas såsom led- eller spårhundar dels vid uppspårande av sådana djurindivid, synnerligast av hjortsläktet, som visat sig särskilt skadliga för skogen och för den skull böra oskadliggöras, dels vid efterspanande av tjuvskyttar eller vid eftersökande av vid olovlig jakt fällt vilt.

För rena sällskapshundar, vilka på grund av natur och sedvänja icke lämpa sig för jakt i vanlig bemärkelse, bör skogsstatspersonalen givetvis icke åtnjuta skattefrihet.»

Jag anhåller att i detta sammanhang få anmäla en av Svenska kennelklubben den 17 maj 1916 gjord framställning i syfte, att anmälningsskyldighet med därav följande skatteplikt icke måtte avse hundvalp under tre månaders ålder.

I häröver avgivet utlåtande den 14 november 1916 har överståthållarämbetet förklarat sig icke hava något att erinra mot bifall till framställningen.

Beträffande detta spörsmål har nu domänstyrelsen anfört i huvudsak följande:

Vid uppfödande av hundvalpar borde dessa få dia modern under minst sex à åtta veckor. Valpar, som skulle behållas vid liv, kunde fördenskull ej gärna föras från modern förrän tidigast vid nämnd ålder. De vore dock därvid till exteriören i regeln så litet utvecklade, att det endast med svårighet kunde bestämt avgöras, vilka av en kull, som borde dödas. Sådant avgörande kunde lämpligen äga rum, då valparna uppnått en ålder av cirka tre månader. Styrelsen finge av anförda skäl och då hundvalp, som icke nått en ålder av tre månader, ej kunde åstadkomma skada på vildnad eller tamdjur eller göra nämnvärt ofog för annan än sin ägare, hemställa, att såsom ett tredje stycke i 1 § måtte införas följande bestämmelse: »För hund, som icke uppnått en ålder av tre månader, erlægges icke skatt.»

Vad till en början angår frågan om skattefrihet för de hundar, vilka av den förvaltande och bevakande skogsstatspersonalen användas i och för tjänsten, åtnjutes visserligen för närvarande sådan frihet. Spörsmålet ställer sig emellertid något annorlunda, om hundskatten göres obligatorisk, i det att undantag från regeln om skatteplikt då icke böra stipuleras annat än där synnerliga skäl föreligga. Vad domänstyrelsen anfört till stöd för skattefrihet i förevarande fall synes mig emellertid knappast innebära tillräckliga skäl för att full skattefrihet medges för ifrågavarande hundar. Från de synpunkter, medicinalstyrelsen företrätt i denna fråga, skulle givetvis även för de hundar, skogsstatspersonalen innehar, erfordras såväl anmälan som kontroll. Det synes då också vara rimligt, att åtminstone någon skatt erlægges för dessa hundar. Lämpligen torde emellertid endast skattens minimibelopp böra få uttagas. Jag återkommer härtill vid 4 §.

I fråga om lapparnas vallhundar kan enligt min mening varken anmälningsskyldighet eller skatteplikt rimligtvis påfordras. Jag biträder alltså härutinnan jaktsakkunnigas och myndigheternas förslag.

Likaledes finner jag mig böra tillstyrka förslaget, att hundvalp under tre månaders ålder undantages från anmälan och skatteplikt. Enligt vad jag frågar medicinalstyrelsen under hand inhämtat är från hälsovårdssynpunkt intet att erinra häremot.

Skatteplikt skulle alltså icke äga rum dels för hundar, som icke uppnått en ålder av tre månader, dels för hundar, vilka av lapparna användas för renskötseln.

*Departementsschefen.*

## 2 §.

Enligt nuvarande bestämmelser grundas skatteplikten å den anmälan av hundar, som enligt § 3 i gällande kungörelse skall äga rum dels under januari månad varje år, dels ock därefter inom en månad från det någon blivit innehavare av hund. I samband med anmälan skall belöpande skatt erläggas, såframt icke annan termin för dess gäldande blivit av kommunen bestämd. Där efter dylik anmälan skatt blivit till viss kommun erlagd, utkräves icke för samma år ny skatt i annan kommun.

Det har synts mig erforderligt, att nu, då hundskatten göres obligatorisk och skattebeloppet höjes, varigenom skatten erhåller större betydelse i den kommunala hushållningen, tveksamhet, såvitt möjligt, undanröjes beträffande spørsmålet, vilken kommun är berättigad till skatt för viss hund. I förevarande paragraf hava intagits stadganden i sådant syfte. Enligt 1 mom. skall skatt för viss hund erläggas till den kommun, där hunden stadigvarande innehaves.

I 2 mom. av förevarande paragraf upptages ett stadgande för det fall, att hund under löpande år överflyttas till annan kommun, så att den under året stadigvarande innehaves i flera kommuner. I sådant fall skall skatt erläggas jämväl till den senare kommunen, därest skattesatsen för hunden i den kommunen är högre än det belopp, som för året redan erlagts i skatt. Ifrågavarande bestämmelse har tillkommit i syfte att hindra eventuella försök att från kommun med hög hundskatt till kommun med låg sådan skatt överflytta hund vid årsskiftet för att såmedelst undgå den högre skatten. Bestämmelsen föranleder därtill, att skatt skall erläggas jämväl i den kommun, dit hunden överflyttas. Avsikten är emellertid icke, att full hundskatt i denna kommun skall i dylikt fall erläggas. På sätt i 4 § av förslaget stadgas skall nämligen avdrag från skatten i den nya kommunen få äga rum med vad den skattskyldige styrker hava för året erlagts i skatt för hunden till annan kommun.

Liksom nu skall skattens erläggande följa efter anmälan av den skattskyldige om innehav av hund, för vilken skatt skall erläggas. Då det synts oegentligt, att skatt skulle till viss kommun behöva erläggas för hund, som dör eller förflyttas till innehavare i annan kommun, innan anmälningstiden gått till ända, har i 3 mom. av förevarande paragraf intagits ett stadgande om att skatteplikt inom viss kommun förfaller under nu angivna förutsättningar. I anslutning till detta stadgande i förevarande paragraf har i 6 § intagits en bestämmelse därom, att skatt, som eventuellt redan erlagts för hund, beträffande vilken

skatteplikt sålunda förfaller, skall på anfordran återbetalas. Ifrågasvarande bestämmelser medföra i verkligheten, att skattefrihet inom viss kommun äger rum för hund, som där innehaves under så kort tid som högst en månad.

Slutligen har jag ansett det rimligt, att, om förut omnämnda grunder skulle medföra att skatteplikt för hund inom viss kommun skulle inträda efter ingången av oktober månad, skatt dock ej skall behöva erläggas för hunden.

### 3 §.

3 § innehåller bestämmelse om den subjektiva skattskyldigheten för viss hund. För att icke ett blott tillfälligt innehav av hund vid tiden för skattepliktens inträde skall medföra skattskyldighet, har bestämmelsen så avpassats, att skattskyldighet åvilar den person, av vilken hunden stadigvarande innehaves, när skatteplikten till kommunen för året inträder.

### 4 §.

För den nuvarande hundskatten är maximibeloppet fastställt till femton kronor, intill vilken gräns vederbörande kommun äger bestämma skattens storlek. Rätt allmänt har emellertid under de senaste åren krävts en höjning av hundskatten. Jag anhåller att få lämna en kortfattad redogörelse för de i sådant syfte framkomna förslag.

I skrivelse den 13 februari 1920 har överståthållarämbetet hemställt, bland annat, om rätt för kommun i allmänhet eller åtminstone för Stockholms stad att åsätta högre hundskatt, än för närvarande vore medgivet. Till stöd för framställningen har anförts penningens minskade värde.

Över berörda framställning hava utlåtanden inhämtats av samtliga länsstyrelser, vilka lämnat vederbörande kommunala myndigheter tillfälle att yttra sig i ärendet. Samtliga länsstyrelser, allenast med två undantag, hava tillstyrkt förslaget om hundskattens höjning eller förklarat sig icke hava något att erinra mot detsamma.

I en den 31 mars 1921 till finansdepartementet inkommen skrift har Västervåla kommun gjort framställning om hundskattens höjning i anledning av penningvärdets fall.

Över denna framställning hava överståthållarämbetet och länsstyrelserna avgivit infordrade utlåtanden och därvid liksom med få undantag tillstyrkt höjning av skattens maximibelopp, intill tjugu och ända upp till femtio kronor.

Såsom av den föregående redogörelsen inhämtas, hava vidare jakt-

sakkunniga föreslagit maximibeloppets höjning till trettio kronor. Därjämte hava de sakkunniga tillstyrkt införande av minimibelopp, i vilket avseende de föreslagit fem kronor. Ett flertal av de myndigheter och korporationer, som yttrat sig om förslaget, hava framhållit, att skattebeloppet borde bestämmas till lägst tio kronor. Domänstyrelsen har för sin del biträtt detta förslag.

I detta sammanhang ber jag få framhålla, att i § 5 av den utav jakt-sakkunniga före-lagna kungörelsen intagits en med nuvarande stadgande i första stycket av samma paragraf likalydande bestämmelse därom, att hundskatt beräknas för helt kalenderår, där icke kommunen vill annorlunda förordna. Beträffande ifrågavarande bestämmelse har domänstyrelsen anfört, att styrelsen ansåge det för åvägabringande av reda och ordning vara lämpligast, att i författningen bestämt utsades, i vilka fall skatt för hund finge utgå med lägre belopp än det för året bestämda. Det syntes vara förenat med rättvisa och billighet, att, när innehavare av hund vore pliktig att för hunden erlægga skatt först under senare halvåret, han icke borde utgiva högre skattebelopp, än som svarade mot hälften av det, som inom kommunen vore bestämt för året. Att medgiva än större nedsättning i skatten eller till belopp, som jämnt svarade mot återstående delen av året, syntes icke nödigt.

I sammanhang med frågan om kommunernas frihet att inom minimi- och maximigränserna bestämma skattens storlek har uppkommit ett spörsmål, som jag i detta sammanhang torde få redogöra för. I sin förberörda skrivelse den 13 februari 1920 har överståthållarämbetet hemställt om frihet för kommun i allmänhet eller åtminstone för Stockholms stad att bestämma hundskatten till olika belopp för olika delar av kommunen. Till stöd för denna sin hemställan har ämbetet åberopat en av stadsfullmäktige i Stockholm hos ämbetet gjord framställning i ämnet, i vilken gjorts gällande, att olägenheterna av förefintliga hundar vore större inom ett tätare bebott område än där befolkningen vore glesare, såsom i Brännkyrka och Bromma församlingar, och att fördenskull fullt fog funnes för en olika skatteskala inom olika delar av staden.

I de utlåtanden, som av länsstyrelserna avgivits över ifrågavarande framställning, hava meningarna angående förslagets lämplighet varit ganska delade. Femton länsstyrelser hava tillstyrkt förslaget eller förklarat sig icke hava något att erinra mot detsamma. Fyra länsstyrelser hava direkt avstyrkt förslaget, tre länsstyrelser hava såsom förutsättning för bifall till förslaget ansett, att kommunernas beslut om en sådan differentiering av skatten borde i vederbörlig ordning underställas. En länsstyrelse har ansett förslaget vara olämpligt åtminstone i mindre

samhällen och en annan har funnit förslaget böra tillämpas allenast i städer och köpingar.

Slutligen har i en del av de utlåtanden, som avgivits över jakt-sakkunnigas förslag, gjorts gällande, att förslaget ej syntes innefatta hinder för kommun att bestämma skatten till olika belopp för olika hundar. Beträffande denna fråga har domänstyrelsen anfört följande.

»Det synes styrelsen tveksamt, huruvida den av de sakkunniga föreslagna lydelsen av 1 § kan innebära sådan frihet för kommunen. Styrelsen anser, att kommunen icke bör medgivas bestämma mer än ett skattebelopp, och att detta skall utgå för varje hund, för vilken skatt skall erläggas till kommunen, oberoende av om hund är av ena eller andra slaget. Medgåves kommunen rätt att bestämma hundskatten till olika belopp för olika slag eller raser av hundar, skulle därigenom helt säkert uppstå osäkerhet och tvister, då nämligen hundarna ofta utgöra korsningar av olika raser samt i övrigt användningen av hund till visst ändamål långt ifrån alltid är beroende av den ras, till vilken hunden hör. Sålunda kan exempelvis en tax eller terrier användas av den ena hundägaren såsom sällskaps- eller skyddshund och av den andra till jakthund.»

Beträffande ifrågakvarande spörsmål har jämväl Svenska stadsförbundet i sitt utlåtande över medicinalstyrelsens förberörda framställning angående införande av obligatorisk hundskatt uttalat den uppfattningen, att möjlighet borde beredas kommun att uttaga olika skattebelopp för tätare och glesare bebyggda områden.

I avseende å hundskattens storlek bör givetvis, om skatten göres obligatorisk, ett minimum införas, under vilket skattens belopp icke må bestämmas. Med hänsyn till de skiftande förhållanden, som enligt vad jag förut anfört föreligga såväl i avseende å hundarnas användning som mellan olika orter, synes det erforderligt, å ena sidan, att minimibeloppet sättes ganska lågt och, å andra sidan, att maximibeloppet höjes. På sådant sätt skapas en lämplig marginal, varinom skatten må kunna med hänsyn till speciella förhållanden bestämmas. Jaktsakkunnigas förslag upptager skattens belopp till lägst fem och högst trettio kronor. Domänstyrelsen och vissa andra av de i ärendet hörda myndigheterna hava föreslagit minimibeloppet till tio kronor för varje hund. Under vissa förhållanden synes detta belopp kunna bliva väl högt, och jag tillstyrker fördenskull, att skatten må kunna sättas så lågt som till fem kronor. Vad maximibeloppet angår, synes detsamma icke för närvarande böra höjas utöver det av jaktsakkunniga föreslagna beloppet, trettio kronor. Att för det fall, då skatteplikt inträder efter ingången av juli månad, på sätt domänstyrelsen föreslagit, låta allenast halv skatt utgå synes mig vara att onödigt inveckla bestämmelserna i ämnet.

*Departements-  
chefen.*

Det framförda kravet på rätt för kommunerna att bestämma hundskatten till högre belopp inom tätare bebyggda områden bör enligt min mening icke tillmötesgå. Genom bifall till det av Svenska stadsförbundet framställda förslaget, att hundskatten skulle inom municipal-samhällen överlåtas till dessa, vilket förslag jag i det följande kommer att tillstyrka, vinnes, att inom mera tätt bebyggda delar av landsbygden skatten kan bestämmas till högre belopp än för övriga, mera glest befolkade delar. Någon ytterligare differentiering i förevarande avseende synes i varje fall icke vara påkallad för den rena landsbygden. Icke heller i städerna torde något mera framträdande behov av skilda skatteskalor för olika områden förefinnas. En sådan anordning skulle otvivelaktigt giva anledning till svårigheter i tillämpningen. Skattens differentiering med hänsyn till olika slag av hundar synes mig, på de av domänstyrelsen anförda skäl, icke heller vara att förorda.

Vad angår hund, som av förvaltande eller bevakande personal vid skogsstaten underhålles i och för tjänsten, torde skatten av skäl, som jag förut anfört, böra bestämmas till minimibeloppet eller fem kronor.

I fall, som avses i 2 § 2 mom., skulle, på sätt jag likaledes tidigare anfört, eljest belöpande skatt minskas med vad den skattskyldige styrker hava för året erlagts i skatt för hunden till annan kommun.

#### 5 §.

5 § motsvarar § 3 i jaktsakkunnigas förslag till kungörelse angående skatt för hundar.

Mot jaktsakkunnigas förslag i denna punkt har domänstyrelsen framställt vissa erinringar. Såväl den nuvarande som den av sakkunniga föreslagna avlättningen av paragrafen i fråga har nämligen ansetts lida av anmärkningsvärd brist på klarhet. Domänstyrelsen har föreslagit, att åt paragrafen måtte givas följande lydelse:

»Under januari månad varje år skall, med undantag för lappar beträffande av dem i och för renskötseln använda hundar, envar innehavare av hund skriftligen uppgiva, huru många hundar med en ålder av minst tre månader han innehar och av vad slag dessa äro; och vare innehavare av hund, för vilken skatt skall utgöras, pliktig att samtidigt med sådan anmälan erlagga den belöpande skatten, så framt icke annan termin för dess gäldande varder av kommunen bestämd.

Bliver någon senare under året innehavare av hund, som uppnått en ålder av minst tre månader och för vilken för löpande år skatt icke redan är erlagd, åligger det honom att genast därefter sådant anmäla på sätt i föregående punkt är sagt, ävensom samtidigt erlagga behörig skatt.

För hund, som för beskattning icke skolat anmälas före ingången av juli månad, utgöres skatt med allenast hälften av det belopp, som inom kommunen eljest är bestämt för året.»



Medicinalstyrelsen har ansett anmälan böra innehålla uppgift dels å huru många hundar, vederbörande innehade och under året ville behålla, dels å dessas ras, ålder, kön och färg.

I detta sammanhang ber jag få framhålla, att i § 4 av jaktsakkunnigas förslag, i anslutning till den nuvarande kungörelsen, intagits bestämmelse om till vilka myndigheter uppgift skulle lämnas; och har tillika stadgats, att samtidigt med dylik anmälan belöpande skatt skulle erläggas, där icke kommunen annorlunda bestämt.

Domänstyrelsen har föreslagit följande avfattning av ifrågavarande paragraf:

»Uppgift, varom i 3 § förmäles, skall avlämnas i stad till den tjänsteman eller kommunala myndighet, som har sig anförtrord uppbörd av utskylderna till staden, samt å landet till kommunalnämnden och skall den å envar innehavare av hund belöpande skatten erläggas jämväl till förenämnda tjänsteman eller kommunala myndigheter, så framt icke annorledes varder av kommunen bestämt.»

Det har syns mig lämpligt att under 5 § i den föreslagna förordningen sammanföra bestämmelserna om såväl anmälan av huud som till vilken myndighet anmälan skall ingivas och skatt erläggas.

*Departements-  
chefen.*

På grund av de förtydliganden, som införts i författningens tidigare paragrafer, torde någon brist på klarhet icke komma att vidlåda förevarande paragraf, om densamma avfattas i huvudsaklig anslutning till jaktsakkunnigas med nu gällande bestämmelser överensstämmande förslag.

### 6 §.

I 6 § hava meddelats bestämmelser om sättet för erläggande av hundskatt. I huvudsaklig överensstämmelse med vad nu gäller skall skatten erläggas samtidigt med att anmälan enligt 5 § äger rum, så framt icke annan ordning för skattens erläggande blivit av kommunen bestämd.

På sätt jag tidigare anført har i förevarande paragraf tillika intagits en bestämmelse om återbetalning av skatt, som erlagts för hund, beträffande vilken skatteplikt därefter förefallit.

### 7 §.

I 1 mom. av denna paragraf har intagits en av medicinalstyrelsen föreslagen bestämmelse om skyldighet för kommun att över hundarna föra särskilt register. Enligt medicinalstyrelsens förslag skulle kommunen till vederbörande polismyndighet under februari månad varje år

överlämna bestyrkt avskrift av hundskatteregistret. Det har emellertid synt mig tillräckligt, att polismyndigheten berättigas taga del av hundskatteregistret, när helst den sådant påkallar.

I ett andra moment har under förevarande paragraf föreskrivits, att kvitto skall lämnas å erlagd hundskatt; och skall detta kvitto, såvitt möjligt, innehålla kortfattad uppgift för hundens identifiering. Detta har betydelse, bland annat, för det fall, att kvittot sedermera skall åberopas för skattefrihet eller avdrag å skatt i annan kommun. Tillika har i detta moment upptagits ett av jaktsakkunniga föreslaget och av vederbörande myndigheter tillstyrkt förslag därom, att kommunen skulle tillhandahålla vederbörande skattskyldige särskilt skattemärke, utvisande att skatt erlagts. I enlighet med domänstyrelsens förslag har beträffande skattemärket föreslagits, att detsamma skall vara tillverkat av plåt och lagom stort att fästas vid vanligt hundhalsband samt försett med kommunens namn, vederbörande årtal och hundens nummer i hundskatteregistret. Däremot har det synt mig onödigt och i vissa fall för kommunen alltför besvärligt, att uppgift om innehavarens namn och adress skulle behöva införas å skattemärket. Då kommunens namn och hundens nummer återfinnas å märket, synes det icke böra möta någon svårighet att ur hundskatteregistret inhämta upplysning om vederbörande skattskyldige.

#### 8 §.

I enlighet med jaktsakkunnigas förslag har föreskrivits, att skattemärke skall å halsband eller på annat lämpligt sätt vara anbragt å hunden. Undantag härifrån må dock äga rum i vissa fall, nämligen då hunden står bunden, hålles instängd eller nyttjas vid jakt, där fara föreligger för att hunden i gryt eller annorstädes kan hava men av den anordning, varå skattemärket är fäst. I sistberörda avseende är paragrafen avfattad i huvudsaklig överensstämmelse med vad domänstyrelsen föreslagit.

#### 9 §.

9 § innehåller bestämmelser om ansvar för förseelser mot förordningen. Av sådana förseelser kunna särskiljas tre olika arter, nämligen dels underlåtenhet att fullgöra stadgad anmälningsskyldighet, dels försök att genom oriktig uppgift undandraga sig skattskyldighet, dels ock uraktlåtenhet att fullgöra vad i 8 § föreskrives om skyldighet att hava skattemärke anbragt å hunden.

Underlåtenhet att fullgöra anmälningsskyldighet medför enligt nu

gällande bestämmelser påföljd av dubbel hundskatt och böter från fem till tio kronor. Jaktsakkunniga gjorde i detta avseende ingen annan ändring än att böterna skulle utgöra från och med fem till och med tjugu kronor. Domänstyrelsen har däremot föreslagit, att ifrågavarande förseelse allenast skulle medföra påföljd av dubbel hundskatt. Det synes mig emellertid icke kunna undvikas att för ifrågavarande fall jämväl stadga något mindre bötesbelopp. Jag föreslår, att böterna sättas till tio kronor. Vad angår det fall, att skatteplikt för hund under löpande år inträtt på grund av förhållande, som avses i 2 § 2 mom., har ansvars-påföljd ansetts skäligen böra inträda först efter det att den skattskyldige av kommunen erhållit anmaning att fullgöra honom åliggande anmälningsskyldighet.

Den svåraste av nyss angivna förseelser är givetvis den, då någon söker genom oriktig uppgift undandraga sig skattskyldighet. För detta fall har bötesstraffet ansetts böra höjas och bestämmas till minst tio, högst etthundra kronor. Är gärningen straffbar enligt allmän strafflag, bör givetvis straff enligt förevarande förordning ej inträda.

Förseelse mot föreskriften i 8 § har ansetts icke böra medföra högre bötespåföljd än tjugu kronor.

Böter, som ådömas enligt den nuvarande kungörelsen angående skatt för hundar, delas lika mellan åklagaren och de fattiga inom den kommun, där förseelsen är begången. Detta har ändrats därhän, att böterna alltid skola tillfalla kronan.

#### 10 §.

På sätt för närvarande finnes föreskrivet, stadgas i 10 §, att åtal mot författningen skall anhängiggöras vid polisdomstol, där särskild sådan är inrättad, men eljest hos poliskammare, eller, där sådan ej finnes, vid allmän domstol i den ort, där förseelsen skett.

#### 11 §.

Vid 1916 års riksdag väcktes inom andra kammaren en motion om sådan ändring i gällande kungörelse angående skatt för hundar, att samma ansvarspåföljd bleve gällande för försummad betalning av hundskatt som för försummad anmälan av innehavande hund. Med anledning härav avlät riksdagen den 5 april 1916 skrivelse, nr 61, till Kungl. Maj:t med anhållan om vidtagande av de åtgärder, som kunde finnas påkallade för att tillförsäkra kommun befogenhet att för försummelse att å stadgad tid erlägga skatt för hund fastställa sådana påföljder, som vore ägnade att på ett effektivt sätt betrygga förverkligandet av syftet

med ifrågavarande beskattning icke blott i de fall, då den skattskyldige ägde medel till skattens erläggande, utan även då tillgång därtill saknades.

Riksdagen, som ansett det böra överlätas åt Kungl. Maj:ts prövning, vilka åtgärder kunde vara påkallade för genomförande av motionens syfte men som emellertid tagit i övervägande, i vilken riktning frågans lösning borde sökas, yttrade i förenämnda skrivelse, bland annat, följande.

Uppenbart vore, att man icke i allo kunde följa den väg, som i motionen förordats, att likställa utebliven skattebetalning med försummad anmälan. I senare fallet vore fråga om en ren ordningsföreskrift, som envar måste förutsättas kunna utan vidare iakttaga. I det förra åter kunde försummelsen utslutande bero av saknad av medel och således vara fri från varje kriminellt moment. Att för bristande skattebetalning stadga ansvarspåföljd, böter, som eventuellt skulle förvandlas till fängelse, torde följaktligen icke kunna på allvar sättas i fråga. Däremot syntes en sådan påföljd som skyldighet att utgöra dubbel skatt vara ett fullt befogat och ändamålsenligt medel att komma till rätta i allt fall med dem, som av slarv mera än av oförmåga försummade betalningen.

I de fall åter, där medel fattades till gäldande av enkel hundskatt, skulle givetvis påföljden av dubbel hundskatt vara för kommunen av föga värde. Författningens grund och ändamål, att i det allmännas intresse stävja en alltför talrik förekomst av hundar, syntes dock betinga, att saknaden hos den skattskyldige av utmättningsbar tillgång till skattens betalande icke borde få avskära kommunen från möjlighet att fullfölja nämnda intresse. I städerna tillämpades rätt allmänt att hund, som anträffades utan skattemärke och beträffande vilken skatt förty presumerades icke vara erlagd, omhändertoges av polismyndigheten och, efter viss kortare frist för ägaren att avhämta densamma mot ersättningen för kostnaden, utan vidare dödades. Detta förfarande vore väl i fråga om skatteindrivningen tämligen verkningslöst och lämnade i viss mån också i ägarens hand möjlighet att undandraga sig påföljden av hundens oskadliggörande. Det hade dock syntes riksdagen kunna erbjuda uppslag till en verkligt effektiv anordning, som kunde kombineras med påföljden av dubbel skatt och bleve lämplig just i sådana fall, då bristande tillgång vore orsaken till den försummade betalningen. Enligt riksdagens åsikt skulle saken kunna ordnas så, att genom tillägg eller ändring å lämpligt ställe i förevarande författning kommun tillförsäkrades rätt att såsom påföljder av försummad betalning av hundskatt besluta, att den skattskyldige i första hand skulle vara förfallen till dubbel skatt, samt, därest denna ej erlades, vara underkastad, att hunden genom kommunens eller ordningsmaktens försorg omhändertoges och dödades.

Den av riksdagen förordade anordningen borde alltid bero på formligt beslut av vederbörande kommun, varigenom syntes undanröjd varje risk, att icke de olika förhållandena å skilda håll skulle komma till sin rätt.

Över riksdagens ifrågavarande skrivelse hava överståthållarämbetet och samtliga länsstyrelser, sedan vederbörande kommunala myndigheter lämnats tillfälle att yttra sig, avgivit infordrade utlåtanden. I allmänhet hava myndigheterna mer eller mindre direkt uttalat sig till förmån för en sådan anordning som den av riksdagen ifrågasatta.

I förevarande paragraf har till en början i ändrad form intagits den nuvarande bestämmelsen därom, att till betalning förfallen hundskatt är utmätningsskatt lika med kommunalutskylder.

*Departements-  
chefen.*

Vad därefter angår den av riksdagen ifrågasatta rätten för kommun att såsom påföljd av underlåtenhet att erlägga förfallen hundskatt besluta, att hunden skall av kommunen eller ordningsmakten omhändertagas och dödas, har jag funnit det vara nödigt, att ett dylikt stadgande införes i den nya förordningen angående hundskatt. Det torde emellertid böra ankomma på kommunen själv att bestämma, huruvida för kommunens vidkommande dylik påföljd skall äga rum, samt vilken respittid skall tillkomma vederbörande att fullgöra sin skattskyldighet. Stadgandet torde alltså böra sålunda avfattas, att kommun äger bestämma, att hund, för vilken förfallen skatt ej erlägges, skall av kommunen omhändertagas och, där skatten ej erlägges inom viss bestämd tid efter från kommunen erhållen anmaning med underrättelse om påföljden, dödas.

## 12 §.

På sätt jag redan antytt har Svenska stadsförbundet hemställt, att hundskatt inom municipalsamhälle måtte tillkomma icke kommunen utan municipalsamhället. I detta avseende har stadsförbundet anfört i huvudsak följande.

Skulle rabiessmitta inträda inom ett municipalsamhälle, åvilade skyldigheten att vidtaga avvärijande åtgärder i första rummet samhället självt och dess hälsovårdsmyndigheter. På samma sätt förhölle det sig med sundhetsväsendet över huvud och vanligtvis även med ordningsväsendet. Kommunen hade i detta hänseende icke några förpliktelser gentemot municipalsamhället. Då de ekonomiska resurser, som stode municipalsamhällena till buds, i allmänhet vore mycket begränsade och municipalförvaltningen i och för sig städse medförde en extra skattebelastning utöver vad som gällde för kommunen, syntes det dubbelt viktigt, att dessa samhällen icke undandroges en skatteälla, som enligt förutsättningarna för den nu föreslagna författningsändringen obestriddligen måste anses tillhöra dem. I ett annat tämligen analogt fall, nämligen med avseende å nöjesskatten, hade municipalsamhällets likaberättigande med kommun blivit erkänd.

I likhet med Svenska stadsförbundet har jag funnit skäligt, att municipalsamhälle berättigas upptaga skatt för de hundar, som finnas inom samhället. Bestämmelse härom har intagits i förevarande paragraf.

De nya bestämmelserna angående skatt för hundar torde bära träda i kraft den 1 januari 1924.

Föredragande departementschefen uppläser härefter ett inom finansdepartementet utarbetat förslag till *förordning angående skatt för hundar* samt hemställer, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att antaga sagda förslag.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställen behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall; och skall proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar, avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

*Gunnar Grip.*

**Bilaga.**

**Förslag**

till

**kungörelse angående skatt för hundar.**

Med upphävande av kungörelsen den 1 juni 1877 angående skatt för hundar förordnas härmed som följer.

§ 1.

En var inom kommunen boende person, vilken därstädes innehar hund, skall för sådant djur årligen utgöra skatt till belopp, som kommunen äger bestämma, dock minst fem och högst trettio kronor. Denna skatt tillfaller kommunen.

Fria från beskattning äro dels förvaltande och bevakande personal vid skogsstaten för de hundar, som personalen i och för sin tjänst underhåller, dels ock lapparna för av dem i och för renskötseln använda hundar.

§ 2.

Fråga om de inflytande medlens användande för kommunens behov skall behandlas på enahanda sätt som angående skattebeloppets bestämmande är förordnat.

§ 3.

Under januari månad varje år skall innehavare av hund, för vilken skatt skall utgöras, skriftligen uppgiva huru många hundar han innehar och under året vill behålla samt av vad slag dessa äro.

Bliver någon senare under årets lopp innehavare av hund, för vilken skatt skall utgöras, åligger det honom att senast inom en månad därefter sådant på enahanda sätt anmäla.

§ 4.

De uppgifter, vilka i § 3 äro påbudna, skola avlämnas i stad till den tjänsteman eller kommunala myndighet, som har sig anförtrodd uppbörd av utskylderna till staden, samt å landet till kommunalnämnden; och vare innehavare av hund pliktig att vid samma tillfälle jämväl erlagga den belöpande skatten, så framt icke annan termin för dess gäldande varder av kommunen bestämd.

§ 5.

Hundskatt beräknas för helt kalenderår, där icke kommunen vill annorlunda förordna.

Resande, som uppehåller sig kortare tid än två månader inom en kommun, vare sig i stad eller på landet, erlägger för den eller de hundar, han medför, ingen avgift till samma kommun; och njute även, om han längre kvardröjer, enahanda befrielse, därest med kvitto styrkes, att skatt är för samma tid annorstädes betald.

#### § 6.

Å varje hund, med undantag av lapparnas i § 1 omförmälda vallhundar, ävensom hund, som hålles instängd, samt jakthund under pågående jakt, skall å halsband eller på annat lämpligt sätt vara fästad uppgift om innehavarens namn och adress. Hund, för vilken skatt utgår, skall dessutom vara försedd med märke, utvisande att skatt vederbörligen erlagts. Sådant märke skall avgiftsfritt tillhandahållas av kommunen.

#### § 7.

Försummar någon att, på sätt och i den ordning § 3 stadgar, till beskattning anmäla hund, som av honom innehaves, eller söker någon att medelst oriktig uppgift eller på annat sätt undandraga sig den beskattning, han bör vidkännas, då skall den skyldige, jämte erläggande av dubbel hundskatt, böta från och med fem till och med tjugu kronor, till tveskiftes emellan åklagaren och de fattiga inom den kommun, där förseelsen är begången.

Underlåter innehavare av hund att fullgöra vad honom enligt § 6 åligger, böte på sätt nyss nämnts.

Åtal för överträdelse av stadgandena i denna kungörelse skall upptagas och avgöras i stad hos polisdomstol, där särskild sådan är inrättad, men i övrigt hos poliskammare och i stad, där sådan icke finnes, ävensom å landet vid allmän domstol; och gälle, i fråga om klagan över domstols eller polis-kammares beslut i dessa mål, vad i allmänhet angående besvär i brottmål finnes förordnat.

Saknas tillgång till ådömda böters fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmänna strafflagen.

#### § 8.

Den skatt för hundar, varom nu blivit stadgat, är lika utmätningsgill med kommunalutskylder.

#### § 9.

Med iakttagande av vad i det föregående är förordnat, äger varje kommun vidtaga de åtgärder, som kunna vidare erfordras för att på ändamålsenligt sätt bringa denna författning till verkställighet.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 192...